

Baadsgaard (S):

Da Socialdemokratiets ordfører vedrørende dette lovforslag, hr. Jørn Pedersen, ikke kan være til stede, skal jeg på hans vegne fremføre følgende:

Nr. 1 i det fremsatte lovforslag vil jeg tro forslagsstillerne er meget tilfredse med i stedet for at støtte det af regeringen fremsatte lovforslag. Man kan endda undre sig lidt over, at man vil genindføre formålsbestemte lån, al den stund man står for at ophæve alle restriktioner, der måtte være i loven, hvad angår udmåling osv. Men lad det nu ligge. Vi henholder os til det af regeringen fremsatte lovforslag, og det vil jeg tro forslagsstillerne er godt tilfredse med.

Hvad angår forslaget nr. 2 om ophævelse af boligministerens adgang til at godkende gebyrer, indskud og løbende bidrag til administration for lån, hvortil der ydes støtte, må vi sige, at vi ikke kan støtte det. Vi finder det helt rimeligt, at boligministeren har fat i den lange ende af den sag, al den stund det er staten, der skal betale. Jeg forstår ikke rigtig forslagsstillerens ønske om, at kreditinstitutterne skulle have fri adgang til at vælte udgifterne over på statskassen. Jeg forstår, at det er det, der må være motivet for at fremsætte dette her.

Men som boligministeren allerede har fremført, er der færre tab på de lån, vi taler om, de er billigere at administrere, og de stiller ikke så store krav til reservefonden, så jeg tror såmænd, at hvis vi laver en nøgtern opgørelse over, hvor kreditinstitutternes udgifter til de forskelligartede lån ligger, så betaler man nok til disse lån nogenlunde svarende til, hvad de belaster kreditinstitutterne med i administration, tab osv.

Derfor kan vi heller ikke støtte nr. 2 i lovforslaget, og generelt må vi afvise lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Den socialdemokratiske ordfører undrede sig over, hvorfor Fremskridtspartiet havde fremsat dette forslag og ikke havde ventet på regeringen. Jeg tror da ikke, den socialdemokratiske ordfører har glemt, at Fremskridtspartiet ved gentagne lejligheder har stillet dette forslag som ændringsforslag til andre forslag. Og det underlige er ikke, at Fremskridtspartiet går ind for, at der skal være 30-årige annuitetslån. Det underlige er, at der nu er andre i salen,

som heller ikke mener, at man vil ødelægge hele samfundsøkonomien, for det var så sent som lige før jul den besked, vi fik fra hr. Baadsgaards parti.

Med hensyn til, at den almenyttige sektor skal betale på lige fod med andre, synes jeg, at med den magt, den almenyttige sektor har i kreditforeningernes styrende organer, er det urimeligt, at man kan sidde og vedtage, hvilke bidrag de, der skal betale de faktiske omkostninger, skal betale, når man selv kører på lavt blus og ikke deltager i driften på samme måde som de almindelige lånerne.

Hvis Folketinget ville acceptere, at man ikke havde nogen stemmeret eller nogen indflydelse, men var passive medlemmer, når man kørte friløb, kunne vi i og for sig godt gå med til, at man også fra Boligministeriets side skulle have hånd i hanke med bidragenes størrelse. Men hvis man ønsker at være fuldt medbestemmede, må man også være fuldgældige medlemmer, når regningen skal betales, sådan forholder det sig. Og jeg vil gerne understrege én gang til, at det ikke er første gang, vi har fremsat dette forslag; jeg tror, det er fjerde gang.

(Kort bemærkning).

Baadsgaard (S):

Ja, det kan ikke undre mig, for det ligger jo ikke til fru Kirsten Jacobsen at holde sig tilbage, når der skal fremsættes forslag. Jeg undrer mig blot over, at man ikke har taget munden helt fuld og forlangt eller ønsket det, som var mere rimeligt, nemlig at der gives fri adgang til annuitetslån, som det bliver tilfældet i regeringens lovforslag. Det er bare en stille undren.

Fru Kirsten Jacobsen har jo som bekendt skarpe skud i geværet, og derfor kunne jeg ikke forstå, at hun ikke skød på alt, hvad der kunne skydes på; men vi måtte jo konstatere en vis tilbageholdenhed, og det skal man selvfølgelig ikke klandres for.

Kreditforeningernes styrende organer er jo demokratisk sammensat, og derfor må vi vel gå ud fra, at de også er sammensat i det rette forhold til låntagernes interesser på forskellige områder. Og derfor kan jeg ikke forstå, at nu skal staten træde til og regulere det, som disse demokratiske forsamlinger har besluttet. Det er det, fru Kirsten Jacobsen gerne vil have – nej, ikke at staten skal regulere, men at man skal have adgang til at sende en regning til